

[Thorkil Kristensen.]

overskydende del i samtlige kommuner beskattes med 20 pct., mener vi, at den er for stiv og for generelt formuleret, og at det ikke er nødvendigt at gennemføre en generalisering af denne art. Jeg henviser her igen til det, jeg har sagt om, at skattelyproblemet og erhvervsskatteproblemet hovedsagelig er et problem om bestemte kommuner.

Man har talt så meget om udflytning fra byerne af skattemæssige grunde, og det er rigtigt, at der foregår en udflytning, men det er jo ingenlunde alene af skattemæssige grunde, folk flytter ud — i øvrigt er det nødvendigt, at folk flytter ud, for ellers kan byerne ikke brede sig. Der er også andre grunde: folk ønsker hus med have, de ønsker generelt mere plads. Man kan derfor let komme til at overvurdere skattens betydning som incitament til udflytning. I øvrigt må man ikke glemme, at der netop på grund af ejendomsskatterne, som jeg har talt om, ikke sjældent er en slags huslejely i købstæderne, fordi huslejen på grund af de store sognekommunale og amtskommunale ejendomsskatter er højere uden for bygrænsen end inden for. Det må man tage med i beregning, når man ser på skattelyproblemet.

Vi mener derfor, at regeringens forslag på disse områder må modificeres.

Må jeg i denne forbindelse gøre en mere praktisk betragtning gældende — jeg har også anført den i udvalget. Man ønsker en højere beskatning af større indkomster i landkommunerne, for at folk ikke skal være fristet til at flytte ud fra byerne. Her må jeg gøre opmærksom på, at når man får et loft over udskrivningsforholdet, og særlig da hvis man lægger dette loft lavere, således som vi mener man bør, vil der af sig selv komme større beskatning af indtægterne i de pågældende kommuner, fordi grundskyldpromillerne i disse kommuner så skal nedsættes, hvorefter man må lægge en større skat på indkomsterne; derved får man noget af det, man stiler efter. Lad os gennemføre dette og så se, hvordan det virker.

Til slut skal jeg gøre nogle bemærkninger om vort eget forslag til folketingsbeslutning. Begrundelsen for dette er jo, at der er opstået en betydelig uro omkring den nye ejendomsskyldvurdering, mere uro, end jeg kan huske ved nogen tidligere lejlighed. Dette hænger bl. a. sammen med, at de stigningsprocenter, der viste sig at komme, ikke mindst på grundværdierne, blev større, end man kunne have ventet efter de generelle retningslinjer, der var fastlagt i en instruks. Der blev talt noget om 25 pct. stigning for den bedste jord og mindre for den dårlige, men jeg har fået en oversigt over de faktiske stigninger, og den viser i gennemsnit mere end 25 pct. Jeg tror, det trænger til nærmere efterforskning.

Denne uro hænger også sammen med det, jeg har nævnt før: det tvivlsomme, det problematiske, det hypotetiske ikke mindst i grundvurderingen, og her har jeg lyst til at sige — det gælder ikke mindst med henblik på de sidste år — at der i landbruget, som dette forhold særlig angår, er en mærkelig dobbelthed i vor tid. Landbruget har været undergivet en dobbeltbevægelse, som gør, at billedet af landbrugets økonomi er indviklet og vanskeligt at forstå, og det bliver heller ikke altid forstået. På den ene side har landbruget deltaget i den almindelige inflation, som har forhøjet alle kroneværdier, alle kroneindtægter o. s. v., o. s. v., og dette har selvfølgelig været til fordel for de landmænd, der har siddet med ejendommene i inflationsperioden, fordi deres gæld ikke er fulgt med op. Det er den positive side af sagen, men dobbeltheden består i, at samtidig er der gået en anden udvikling for sig, ikke mindst i efterkrigsårene, idet niveauet for landbrugets omkostninger er steget hurtigere end niveauet for landbrugets salgspriser, og dette er selvfølgelig for landbrugets økonomi på længere sigt en meget betænkelig udvikling. Jeg kunne i øvrigt godt have sagt: for landets økonomi, fordi det jo angår vor eksport og har relation til den beskyttelse, landbrugets eksport møder som en hindring i andre lande. Derfor er det,